

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 15. De Nomine Sanctissimi Patriarchæ quod est Josephus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

et Maria Magdalena. Quod ergo respondebit Baronius, ut hæc duo quæ putat diversa conciliet pro Maria Magdalena, hoc ego Baronio reponam pro Mariâ Cleophæ.

XLIX. Pro Coronide nescio an non possum dicere ad commendationem sanctissimi nostri Patriarchæ D. Iosephi, quod omnes illi ejus propinqui propter illius considerationem à Deo eam quæ præditi fuerunt sanctitatis prærogativam acceperint, eodem modo proportionem servatâ quo docent auctores & inter eos Victor Serm. de Purificat. Parentes & propinquos Beatæ Virginis propter ipsam, gratias accepisse quas aliâs accepturi non erant. Non quod ego existimem carnem vel sanguinem posse mereri sanctitatem aut esse dispositionem ad illam; absit hoc à me, sed quod Christus Dominus occasionem accepit ob amorem dilectissimi Patris sui Iosephi ejus cognationi benefaciendi, eamque propter illius considerationem gratis præveniendi; cum quibus ad eum quem adepti sunt sanctitatis gradum pervenire.

L. Nec hoc (ut ramen arbitrator) temerè dictum: confirmor in hac opinione meâ exemplo quod occurrit in Scripturâ Tobie cap. 13. ubi in gratiam viri istius Sancti, quorquot filii & cognati tunc erant & fuerunt longo post tempore justii, Deoque ac hominibus charissimii extiterunt & extitisse pronunciantur, sic enim ibi Scriptura: *Tobias abscessit ex Ninive cum uxore sua, & filiis & filiorum filiis, & reversus est ad sacros suos, invenitq. eos incolumes, in senectute bonâ, & curam eorum gessit, & ipse clausit oculos eorum, & omnem hereditatem domus Raquelis ipse percepit, viditq. quintam generationem filios filiorum suorum, & completis annis nonaginta novem in timore Domini cum gaudio sepelierunt eum, Deinde addit statim quod sequitur. Omnis autem cognatio ejus, & omnis generatio ejus, in bonâ vitâ & in sanctâ conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo quam hominibus, & cunctis habitantibus in terrâ.*

LI. Quare non debet videri durum quod dico in gratiam D. Iosephi, qui non Tobie solum, sed etiam omnium

hominum merita apud Christum filium suum superavit, quod gratiam ad cognatos suos ut Tobias transmittere potuerit, seu potius quod illâ Christus intuitu quod ejus cognati erant concesserit, cum illud fecerit non tantum generationi Tobie, sed etiam cognationi intuitu ejus.

CAPUT XV.

De Nomine Sanctissimi Patriarchæ, quod est Ioseph.

Nemo negaverit, ut credo, omnes semper in eo convenisse nationes, ut filiis suis nomina imposturi, præclarum aliquod, & non nisi faulsi ominis eligerent; & hoc quantum consequi possum duplici sine: primò, quidem ut filii hæc ratione admonerentur, & quando ad ætatem pervenissent intelligerent, spem de eorum probitate conceptam, ut eam studiis suis implere satagerent. Secundò, ut hoc pacto in eis desiderium excitarent, & adderent animum non minora pro virtute & honore gerendi, quam fecerant illi qui ante eos idem gestaverant nomen, & quorum recordatione istud eis nomen erat impostum: inde tot Alexandri, tot Aristobuli, tot Constantini, tot Theodosii, tot Chrysostomi, inde etiam Sanctissimo Patriarchæ nostro nomen Iosephi.

Neque id cuiquam mirum videatur quando etiam turpissimi turpia habere nomina semper abhorruerint: Hinc apud D. Augustinum, lib. de Hæresibus cap. 42. & lib. 18. contra Faustum c. 22. Impii Manichæi & hæretici terticimi considerantes vocabulum *Manian*, ex quo nomen Manichæi, manifestè significare stultitiam seu ineptiam, addiderunt ad nomen suum, alteram litteram N. & pro *Manichæi* quod sonabat *manian* seu stultitiam fundentem ex ore, hoc est puram cæli doctrinam, *Xho* enim Græcis *fundo* sonat.

Hinc etiam, ut mille alia his similia præteream, Luther apud Florimund-

Synopsis

Magist. D. Iosephi SV

mundum Raymundum lib. de Ortu hæref. c. 4. postquam infamem nominis sui *Ludder*, vel ut alii volunt *Luther*, quo primitus nuncupabatur, etymologiam advertisset, quorum primum irrisorem & furem denotat: alterum verò numerum bestię Apocalyptice hoc est Antichristi 666. referebat, ut infortunatum illud infamis sui nominis præfagium evitaret & probum, vertit in *Luther*, quod linguâ Saxonica hominem purum significat.

IV. Quod si tantus fuit semper nominum delectus apud omnes, etiam apud turpes, non potest non esse laudabilis mos fidelium, apud quos invaluit non alia prolibus suis nomina imponendi, quam quæ Sanctorum quos sancta Ecclesia Religiosè veneratur sanctitate illustrata fuere: quare omnino impediendi nobiles & divites nonnulli, & damnandi cum illis eorum Presbyteri Curati, qui parvulis quos vel genuerunt vel sacro fonte expiant nomina gentilia Scipionis, Hannibalis, Assueri, &c. non sine scandalo imponunt, ac si jam apud nos Christianos major habenda esset ratio vanitatis, quam sanctitatis; virtutis militaris quam moralis, & omnino tollendus talis abusus contra receptam in Ecclesiâ & introductam per sacros Canones consuetudinem.

V. Porro nominum imponendorum causa & necessitas à pluralitate in specie profluxit. Cum enim verbi causâ in specie humana plura essent individua, hinc ut unus ab altero distingui posset, quod necessarium fuit ad vitanda in societate humanâ infinita incommoda, oportuit ut diversa diversis, idest huic unum, alteri nomen imponeretur alterum.

VI. Unde insignis Christi Martyr S. Attalus apud Eusebium lib. 5. hist. c. 5. tyranno suo per contemptum ab eo querenti quo nomine Deus ipse vocaretur, intrepidè & sapientissimè respondit. *Qui plures sunt nominibus discernuntur, at nobis Deus unus est, & ideo non indiget nomine.* Parem in modum Mercurius Trismegistus apud Lactantium lib. 1. instruit. cap. 6. Deum Anonymum esse pronuntiavit, idest sine nomine. Addit ipse Lactantius, *Deo igitur*

nomen non est, quia solus est, nec opus est proprio vocabulo, nisi cum discrimen exigit multitudo, ut unumquemque suâ notâ & appellatione designet, Deo autem quia semper unus est, proprium nomen est Deus.

Viderat id ante Sanctus Cyprianus lib. quod idola Dii non sint, & expresserat acutè his verbis. *Nomen Dei ne queras: Deus nomen est illi. illis vocabulis opus est ubi propriis appellationum insignibus multitudo dirimenda est: Deo qui solus est, Deus vocabulum totum est.* Fuit ergo pluralitas causâ imponendorum nominum ad distinguendum unum ab altero. Fontes verò ex quibus nomina desumuntur ex Sacra Scripturâ & apud populum Dei tres invenio.

Primo, enim nomen acceperunt ab aliquo eventu maximè sceliciori, Sic Eva Genes. 4. primogenitum suum vocavit *Cain*, quod significat *possessum*, dicens, *posseis hominem per Deum.* Sic alterum vocavit *Seth*, quod sonat *positum*, dicens, *Posuit Deus semen aliud pro Abel quem occidit Cain.* Genes. cap. 4. v. 25. Sic qui natus est Saræ uxori Abrahæ filius dictus est *Isaac*, idest *risus*, à lætitiâ quæ post tantam sterilitatē ei & Abrahæ contigit accepto filio ex Dei oraculo & repromissione. Sic Moyses filium vocavit *Gersam* idest *Advenam*, dicens, *Advena fui in terra aliena.* Sic Anna uxor Elcanæ filium vocavit *Samuelem* ducto nomine à Divino præfenti beneficio. Nam Samuel idem est quod Author nativitatis ejus Deus, ut interpretantur Rabanus, Angelomus, Hugo Cardinalis, & Montanus in Elencho.

Secundò, solebant prolibus nomina imponi quæ ante Majores gestaverant ad Prædecessorum memoriam perennandam: hoc colligo ex Luca cap. 1. Nam cum Elizabeth filium peperisset, Amici & propinqui volebant eum vocari nomine Patris sui Zachariam, Quibus respondens Mater dixit: *Neguequam sed vocabitur Ioannes.* Ad quam iterum Amici. *Quia nemo est in cognatione tua qui vocatur hoc nomine.* Innuentes per hoc, hanc regulam & usum fuisse receptum, nec ab eo facile recedendum, ut observavit Tolcius & Maldonatus.

Tertiò, alium non minus celebrem nomi-

nominum fontem apud veteres Patriarchas frequentatum reperio, bonum scilicet omen ac presagium futurorum, cum ea liberis suis nomina imponebant quæ illis earum memoriam virtutum refrigeraret & ingereret, in quibus eos excellere quàm maximè volebant aut ominabantur & prælagiebant excelsuros. Sic Lamech vocavit filium suum Noe, quod significat *requiem*, dicens: *Iste consolabitur nos ab operibus & laboribus manuum nostrarum.* Genes. cap. 5. Hinc D. Chrysostomus homil. 21. in Genesim recensitis Patriarchis qui ea filiis nomina imponebant quibus non tam de Avità nobilitate quam de exercendâ pietate admonerentur subnectit, *A principio erudiebant pueros, qui ipsis nascebantur, admonentes appellationibus quas ipsi imposuerant ut virtutem exercerent.* Sic Micheas, Abdias, Zacharias, ceteraque his similia nomina liberis à parentibus ex virtutum vocabulis imposita: sic D. Hieronymus in præmio in Michæam dicit votiva apud nos poni vocabula, v. g. Victoris, Pii, Casti, Probi, Modesti, quasi ob virtutis auspiciam.

XI. Unum ex præclarioribus nominibus eorum qui Sanctissimum Christi Patrem præcesserant, est nomen Patriarchæ Joseph filii Jacob ex Rachele tot nominibus illustris. Hebraice dicitur *Iehoseph*, sed contrahendo dicitur *Ioseph*, quemadmodum pro Iehoiachim dicunt Joachim, pro Jehouda dicunt Jouda, fortè propterea quod nomina ista abundarent litteris quibus componebatur nomen ineffabile Dei Tetragrammaton *Iehovah*: Cum enim Judæi istud nomen *Iehovah* ineffabile esse dicerent, & ideò ob reverentiam non nisi rarissimè illud pronuntiarent, potuit contigisse quod cum valdè supersticiosi essent Culicem excolentes, & Camelum deglutientes, ut propter istam causam nomina illa quæ litteris istius ineffabilis nominis abundabant contraxerint, quæ conjectura est plurimum Authorum, & de qua syncope aliquid tetigimus in superioribus.

XII. Sed quidquid sit de hoc more Judæorum, dico mihi videri Sanctissimum Patriarcham nostrum octavo die quando ut filius verus Abrahæ circumcisus

est, nomen istud præclarum *Ioseph*, & nescio qua suavitate perfusum (quod etiam cupierim & suaverim à Parentibus filiis suis in baptismo imponi) ex triplici illo fonte omninò sortitum fuisse.

Vocatus est enim primò Joseph, & ut arbitror præcipuè ab eventu fœlici. Hoc mihi videtur ita probabile ut credam neminem qui meam circa hoc mentem ponderarit illud negaturum. Joseph siquidem significat augmentum, sive addat mihi Dominus, primus enim qui vocatus est hoc nomine, sic dicitur quod Matri Rachele naturaliter sterili, quæ non nisi adoptivos ex ancillâ suâ genitos habebat filios præter spem additus sit. Eodem ergo modo cum Heli ex serie esset defunctus, Iacob ejus frater uterinus ex serie Salomonis superstes ei semen suscitavit ex lege Deuteronomii cap. 25. scilicet nostrum Joseph ut diximus supra. Cum ergo quod huic Heli natura negaverat, matri lex addiderit, nonne verisimile est filium sic à lege vel potius à Domino legis conditore additum propterea *Ioseph*, dictum, quod interpretatur *addat mihi Dominus*.

Potuerunt secundò Parentes istud nomen imponentes secundariò, attendisse ad majores, qui nomen istud gestaverant, ad conservandam scilicet eorum memoriam, & ut ille grandior effectus eorum in se virtutes quodammodò resuscitaret.

Quatuor invenio in Majoribus Sanctissimi Patriarchæ nostri hujus nominis. Tres in lineâ rectâ in Genealogia apud Lucam c. 3. sed hos legales utpotè Progenitores Patris sui legalis Heli. Primus est Pater Janne & filius Mathatiz: Secundus est Pater Semæ & filius Judæ. Tertius est Pater Judæ & filius Jonæ. Vide Genealogiam apud Lucam, De his nihil habemus memorabile. Quartus est quidem naturalis sed in lineâ collateralis scilicet Joseph ille filius Jacobi ex Rachele, qui fuit frater Judæ Patris Pharez & Zaram, à quo rectâ lineâ noster descendit, & qui fuit omnium primus hoc nomine insignis. Cujus mores noster de quo hic non tantum

Q

tum

Synopsis

Magnificè
D.
Iosephi
SV
an

tum imitatus est, sed in tantum superavit, ut iste quantumvis magnus & mirabilis seculis antiquioribus, nostri tamen tantum figura fuerit: adeoq; noster istum tantum excedat, quantum veritas picturam, corpus suam umbram: ut si primus fuit prior tempore, noster sit prior meritis & dignitate. *Quis & quantum homo fuerit Beatus Joseph vis scire? inquit D. Bernardus hom. super Missus est. Coniice ex appellatione, qua Pater Dei dicitur: Etus est & creditus: Coniice ex proprio vocabulo, quod augmentum non dubites interpretari: & memento magni illius quondam Patriarchae venditi in Aegypto, & scito ipsius istum non solum vocabulum fuisse sortitum, sed castimoniam fuisse adeptum, innocentiam affectum & gratiam. Adde longè superasse, ut patet ex dictis, & amplius patebit ex dicendis.*

XVI. Tertio, tandem etiam boni ominis fuit & presagii in Sanctissimo Patriarcha praeclari ac suavissimi Nominis *Joseph* impositio. Equidem ei non nisi coelitus inditum quis dubitet? & Deo saltem nomen istud potius quam aliud quodcumque inspirante, si non revelante. Quod non facile asseruerim, tum quia de hoc non constat, & incerta non profero, tum quia minimè necessarium, cum non minus efficaciter Deus per inspirationem internam in secreto agere possit & soleat, quam in aperto per revelationem externam.

XVII. Bonum nomen, bonum omen, nulla decrementa novit, semper in virtutibus crevit, semper & ubique in illis adolevit, adeo ut etiam inter malos fieret semper melior: scire Herodes potuit, non potuit à virtutum progressu illum remorari. In Aegypto diu fuit ubi iniquitas sedem fixerat, ibi quoque à sanctitate non abiit, quin eam ipsis etiam inhalavit Aegyptiis. Richardus à S. Victore de primo Josepho Aegypti Pro-Rege, vim nominis ejus expendens, ita scribit. *Hic est igitur ille Joseph qui à Patre plus ceteris diligitur, qui non solum cum crescentibus virtutibus crescere, cum proficientibus virtutibus proficere, verum etiam ex fratrum defectu ad profectum tendere, & ex aliorum detrimentis prudentia lucra acquirere, quare merito Joseph, id est augmentum, & filius accrescens, à patre vocatur. Ut ille*

umbra fuit nostri Josephi tantum, sic perfectius omnino hæc omnia noster habuit. Joseph dictus est, Josephum se præbuit, virtutibus enim semper crevit, sanctior semper evasit, & inter malos etiam impiosque majora semper exhibuit incrementa virtutis. Hinc Albertus Magnus super *Missus est. Proprietas nominis ac significatio quae incrementum sonat, ipsi optimè congruit, qui per hanc dispositionem quantum ad se ipsam, & quantum ad proximum, & quantum ad Deum sublimatus fuit, videlicet virtutum augmentatione, fama celebritate, hominis Dei reverentia & dilectione, & Matris Dei familiaritate. Et Simon de Cassia lib. 2. de Virg. Mariâ cap. 1. Joseph nomen ejus cui sponsata erat Virgo, nomen augenti erat, virginali sponso sibi congruum, magisq; mysterio, quoniam omnia erant augmentanda per gratiam, & mundi detrimenta jam ad incrementa revolvebantur.*

Cardinalis Toletus super cap. 1. XVIII.
Lucæ ad illa verba, *Cui nomen erat Joseph*. Postquam dixerat cum D. Bernardo nomen *Joseph* augmentum significare, sic ait: Ad hanc significationem alludens Jacob Genes. c. 49 quando filio suo Joseph benedixit, sic locutus est: *Filius accrescens, Joseph filius accrescens*; quasi diceret, verè ò fili Joseph! auctus es & accrevisti sicut nomen tuum significat; nam excelluisti, & in dignitatem proventus es tantam, ut fratrum tuorum sis supremus, & qui natu penè ultimus eras, effectus sis primus honore. Hoc idem nomen Sponus Beatissimæ Virginis ex divino consilio sortitus est, ut potiori jure de eo dicere possimus *Vir accrescens Joseph*. In tantam enim exaltatus est dignitatem, ut Matris Dei (cui inter puras creaturas sanctitate & dignitate nihil est æquale) meruerit esse verus Sponus, & unigeniti Fili Dei Pater nuncupari. Quibus duobus privilegiis & titulis auctus est super omnes Patriarchas & Prophetas, qui ante eum fuerant: Quibus si adjungas quod quem Reges & Prophetæ desideraverunt videre & non viderunt, audire & non audierunt, ipse non solum vidit & audivit, sed in ulnis sæpè portavit, frequenter amplexus & osculatus est, per plures annos cibavit, vestivit, &

& paternis officiis ipsi ministravit, jure profecto hoc nomen adeptus videbitur. Si verò virtutem animi spectes non inferiorem aut æqualem illi Patriarchæ Filio Jacob, sed longè superiorem invenies. In illo enim Joseph castitas mirificè commendatur, qui ut refertur Genes. cap. 39. Dominæ sollicitanti ad peccandum non solum non acquievit, sed etiam elegit potius iram Domini sui pati & peccator reputari, quàm crimen contra Deum committere: Verè magna castitas hæc est. At quis non admiretur nostrum Joseph, qui per plures annos cum Virgine pulcherimâ Sponsâ suâ ita cõverlatus est, ut tamen neque ullo verbo, neque cogitatione, neque motu interiori, qui minùs cum summa puritate conveniret, quique solet in sanctissimis Viris ex aliquâ levi causâ surrepere fuerit inquinatus. Hæc Cardinalis Toletus.

XIX. Non fuit ergò in D. Josepho nostro magniſtius nominis *IOSEPH* umbra, sed veritas; nec nomen vacuum aut inane portavit: Cœlitus siquidem inditum nomen suâ omninò significatione, & quantum impleri poruit, implevit, & incomparabiliter meliùs quàm ille cui primò impositum fuit.

XX. Et verò nomen *Joseph*, ut diximus, quod & omnibus satis notum est, Augmentum significat, & ad illud alludens Jacob antiqui Josephi Pater, dum ei moriens benediceret, dixit: *Filius accrescens Joseph, filius accrescens*, Genes. cap. 49. quâ verborum geminatione duo insinuare voluit.

XXI. Primò, magnitudinem futuri ejus augmenti, habet enim emphasim magnam illa geminatio, nec eâ phrasi solet uti Scriptura nisi ad significandam rei magnitudinem cum immobilitate Decreti Divini eadem super re: Ergò Jacob eâ phrasi utens, dum prædicit incrementum filii sui, non solum significat firmitatem prædictionis suæ propter certitudinem divinæ voluntatis, sed etiam excitat admirationem, quod scilicet illius augmentum tantum sit futurum, ut eum verba quibus dignè exprimi possit non inveniatur, illud per repetitionem illam exprimere coactus sit, & admi-

rationi relinquere. Et certè nonne admirabile est cum per tot adversa & contraria ad tantum gloriæ gradum ascendisse? Nonne inquam admirabile eum ex tantâ contemptibilitate, ex servitute, ex carcere, ad tantum, & quidem in terrâ alienâ fastigium assurrexisse, ut in Regno Pharaonis Princeps, Principes omnes sub se, Regem solum supra se videret?

Sed videri posset hoc non ita convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, qui potius visus est decreſcere, quàm accrescere: hic enim cum esset ut diximus de domo & de familiâ Regiâ Davidis, immò Regni hæres, ad eam redactus est inopiam & vilitatem, ut arte fabrilis panem sibi modicæque familiæ suæ comparare debuerit, à seipso ad malleum projectus.

Et quidem si de fortunæ bonis agitur, hic noster Joseph non tam accrescens & fructificans dici potest quàm decreſcens. Sed hæc bona, umbra sunt tantum verorum bonorum: vera bona sunt quæ animum ornant & ditant, gratia scilicet, sapientia, virtus, sanctitas. Creverit ergo in bonis fortunæ ad stuporem primus Josephus, decreverit è contra in iisdem etiam ad stuporem secundus; partim est hoc, crevit hic in gratiâ, virtutibus, & cæteris veris bonis longè mirabilius, quàm ille antiquus in inanibus illis: siquidem ex imo inter homines, ex fabro, inquam, lignario ita ascendit & evectus est, ut inter Cœlites Principatum teneat, constitutus in ordine unionis hypostatica.

Secundò, insinuare voluit Jacob per geminationem verborum quæ augmentum filii sui antiqui Josephi significabat, quod hic antiquus Joseph dupliciter augendus erat, Primò in seipso. Secundò, in progenie ac posteritate. In se, quia à servitute & furcâ, ut ita loquar, evectus est ad Principatum non modò fratrum suorum, sed etiam totius Ægypti. In suâ progenie, quippe quæ duas numerosissimas Tribus, Tribum dico Manasse & Tribum Ephraim complexura erat, quarum postrema sola Regnum aliquando super decem alias Tribus possessura erat; ut patet ex divisione Regni Salomonici

Synopsis

Magnitudo
D.
Josephi
RV
am

monici in filio suo Roboam ex Scriptura. Sed hæc temporalia sunt & caduca. Auctus est autem noster verè dupliciter in seipso, quia provectus est ad sanctitatem per maximam & tantam, ut Principatum teneat inter omnes post sponsam suam, sublimis residens supra Cœligenas Ætheris omnes. Auctus est secundò & in prole sua, quippe filium Deum & hominem accepit, lapidem illum angularem, qui duos in se populos, Judæos & Gentiles, ut lapis angularis duos parietes, in se copulavit.

XXV. Sed restant consideranda duo aut tria verba que Jacob Patriarcha loquens de filio suo addidit ad præcedentia, hæc enim non parùm faciunt ad rem nostram: Ergo Jacob ad præcedentia illa *filius accrescens Joseph filius accrescens*, addit, & *decorus aspectu*, sed hæc secundum versionem nostram latinam: at hæbreæ habet loco istorum *super*, vel, *juxta fontem*, vel ut alii legunt *juxta oculum*: ita ut hæc verba cum præcedentibus conjungantur, & cum illis unicam faciant sententiam non duas, ut faciunt secundum latinam: Atque aded significant Joseph auctum iri ad instar arboris plantatæ juxta fluentia aquarum, vel juxta oculum. Vide Interpretes.

XXVI. An hoc ita quadret in antiquum Josephum hic non disputo, sed omninò convenire Sanctissimo Patriarchæ nostro, cujus ille tantum figura fuit, & ad quem tanquam ad figuratum Patriarcha certò certius extendit oculum Propheticum, nullum potest esse dubium: hic enim verè crevit juxta fontem, vel juxta oculum: Nonne enim infans ille, cujus ipse Pater Cœlitus factus est, quem amplexabatur, cujus pedes sæpè osculabatur, juxta quem sedebat, dormiebat, vigilabat, laborabat, omnium erat fons uberrimus bonorum? quid mirum ergo si ut arbor, juxta tantum fontem & creverit & fructificavit tam admirabiliter? Et si Sol oculus dicitur mundi, & ad ejus præsentiam terra aded dives est, tot producit herbas, fructus, metalla, &c? Nonne Christus est mundi Sol spiritua- lis? *Sol iustitiæ Christus Deus noster*: nonne illi Christi oculi quando in ali-

quem figuntur, cum spiritualibus cumulant divitiis? quàm benè ergo iterum Joseph noster est & dicitur *filius fructifer vel crescens juxta oculum*.

Quod si velis nomen Joseph, significare *Addat mihi Dominus*, juxta dictum Rachelis Genes. cap. 30. hoc iterum maxime congruit Sanctissimo Patriarchæ, Mariæ sponso, cui additum est omninò & Privilegium concessum quale nulli alteri, inquit Oforius tom. 3. Conc. 1. de S. Josepho, sed quid est quod D. Josepho additum? Audi. Omni homini generanti filium aliquid Deus addit: Etenim si eum omninò solum sine Deo generare, nec ipse aliquid adderet, non nasceretur filius rationis capax: Anima enim, per quam fit homo rationis capax, de potentia materiæ educi non potest. Brutum ergo omninò generat filium: ut verò generetur homo, oportet ut Deus, superaddat aliquid (animam scilicet rationalem quam creat) positus dispositionibus, ex pacto naturali quocum agentibus concurrat: Ecce primam ut ita dicam additionem, quam Deus efficit cum omni homine. Quando verò Parentes sunt steriles ut Pater D. Joannis Baptistæ, ut Sara uxor Abrahamæ, non solum tunc Deus addit animam, sed insuper aliquam virtutem ut possint per ipsam parentes ponere dispositiones requisitas, quas non poterant per naturam: Sed in Christi generatione, ut posset D. Josephus esse illius Pater, à Deo additum est adhuc aliud, præter quod nihil amplius addi potest, creavit enim animam Christi, insuper omne quod opere viri efficiendum erat Spiritus Sanctus implevit: Et tamen Spiritus Sanctus nomen Patris sibi non usurpat, sed illud Divo cedit Josepho: in hæc ergo generatione D. Josepho superadditum est à Deo omne quod superaddi poterat, ut posset esse verè Pater ejusdem filii, qui est & Dei: Quare meritò nomen ejus est *Joseph*, id est *addat mihi Dominus*.

Finio hanc materiam per ea que observavit satis curiosè Doctissimus Homiliographus P. Joannes Carthagena ex ordine Minorum tom. 4. de Sacra. Arcan. deip. & Josephi lib. 18. homil.

hōmil. Magna & ult. §. 2. non sine magna & peculiari Dei providentiā factum quod nullus hujus nominis Ioseph appellatione fuerit cooptatus vel admittus ad Apostolatū : constat enim Actor. cap. 1. quod Apostoli agentes de substituendo in locum proditoris altero : Statuerunt duos, Ioseph qui vocabatur Barnabas, qui cognominatus est Iustus, & Matthiam : & quod per divinam sortem designatus est non Ioseph, sed Matthias ultimus ex illis duobus : dicitur enim dederunt sortes eis & cecidit fors super Matthiam, & annumeratus est cum undecim Apostolis. Ambo Ioseph scilicet & Matthias, erant Christi discipuli, ambo servi Dei, ambo probatæ virtutis, Ioseph tamen ab Apostolis primò nominatus : Statuerunt duos, Ioseph qui cognominatus est Iustus, & Matthiam : Primo autem loco nominatus solet cæteris paribus præferri, ut habetur in 1. quoriet ff. de usufructu, & ex pluribus Juribus & Doctoribus resolvit Tiracuellus, lib. de iure Primogenitorum, Unde Divus Laurentius Iustinianus in Conc. Sancti Matthiæ Apostoli post medium dixit, Quis non prætulisset ex his duobus Ioseph Iustum cognomento & vita : & tamen aliter iudicavit Omnipotens, cuius iudicia ab humanis longè dissimilia sunt.

XXIX. Quod si dicas ex duobus propositis adhuc liberam esse alterutrius electionem. Respondeo primò, in primum tamen videbatur debuisse inclinare. Respondeo secundò, non in unius tantum Apostoli electione id contigisse, nam ut dicitur Actor c. 4. Barnabas, cum antea Ioseph nominaretur, vocatus ad Apostolatū nomine Barnabæ retento, Iosephi appellationem reliquit : sanè ni fallor hoc, ut singularitas & excellentia hujus nominis Ioseph in Beato solùm Iosepho Mariæ Sponto & Christi Patre vero effulgeret, vel ut ait P. Escobar tom. 3. lib. 2. tit. Maria nupta, sect. 1. Panegyri. 1. observ. 11. num. 96. præmens Carthagenæ vestigia, Ne nomen Beati Iosephi Sponsi Deiparæ à fastigio supremæ dignitatis caderet.

XXX. Neque hoc mirè, ait enim Isidorus Iolanus 3. part. cap. 18. Sunt quatuor proprietates Apostolicæ dignita-

tis : Prima Annuntiatio Evangelii : E-
antes in mundum uniuersum prædicare
Evangelium omni Creature : Secunda
Illuminatio. Vos estis lux mundi : Ter-
tia Reconciliatio : Quorum remisieritis
peccata remittuntur eis : Quarta, per Spi-
ritum sanctum locutio, Non enim vos
estis qui loquimini, sed Spiritus Patris
vestri qui loquitur in vobis : Hæ pro-
prietates dignissimæ sunt, inquit Ifo-
lanus ; quia sunt immediatè à Christo,
& sub Christo, & propter Christum.
Proprietates verò D. Iosephi fuere des-
ponsatio Reginæ Angelorum, nomen
Patris Regis Angelorum, defensio Mes-
siae promissi in lege Iudæorum, educa-
tio Salvatoris omnium : Et hæ proprie-
tates sunt immediatè super Christum,
ad Christum, & propter Christum. Quis
ergo, idem addit author, ingenio
polles rerum diuinarum præmissa veri-
tate discurre, argue, conclude ab Apo-
stolicæ comparatione Majestatis ad cæ-
lestem Iosephi dignitatem, quanta sit
illi præstita dignitas, sanctitudo ac vir-
tutum inexplicabilis perfectio. Acco-
de ad eorum altum & non deprimetur aut
humilior erit apud te Majestas Apo-
stolici culminis, sed exaltabitur Deus
in latentibus donis Patris sui Iosephi.
Quamobrem mens contemplationi
dedita ingrediatur locum quem cala-
mus refugit, intelligat animus quod
verba exprimere declinant, admiretur
ingenium quod scripta non attingunt,
veneretur denique homo quod cælesti
tectum gloriæ latet. Hæc Iolanus.

Ex quibus conclude si Deus tantis
vel nudum Iosephi nostri nomen auxit
prærogativis quânto magis ipsum ? lu-
te ergo quod D. Ambrosius de Sanctâ
dixit Agnetæ Virgine & Martyræ lib. 1.
de Virginit. hinc ipsi applico : Quid dig-
num de Deo loqui possumus, cuius ne no-
men quidem vacuum est luce laudis?

Quod si, ut ait Cassiodorus lib. 6. va-
riar. cap. 7. Grata sunt nomina quæ desig-
nant actiones, ubi in vocabulo concluditur
quod geritur, conclude quàm aptum,
quàm acceptabile, quàm gratum, quàm
amabile sit suavissimum nomen San-
ctissimi Patriarchæ nostri, de quo verè
dici potest quod de Iosue Ecclesiastic.
c. 46. v. 4. Magnus fuit secundum nomen
suum, maximus in salutem electorum Dei.

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
SV

XXXIII. Tu verò Christiane Lector, qui idem vel aliud quodcumque nomen præclarum gestas, & illum cuius gratiâ tibi impositum est non imitaris ut potes; Audi quod D. Hieronymus Epist. 100. Bonasium quemdam obtrectatorem arguens dicebat: *An idèd tibi bellus videris, quia fausto vocaris nomine? quasi non & Lucus idèd dicatur quod minimè luceat, & Parca quòd nequaquam parcant, & Eumenides Fariæ quod non sint benigne, & vulgò Ethyopes argentei minimè tales. Quare aures præbe bene monenti D. Chrysofomo, apud Sanctum de Avilâ Episcopum Placentinum in vitâ Eximii Patris Nostri Petri Corneio tom. 2. Theologiæ ejusdem Patris præfixa. Sumpsisti nomen ex meritis? Custodi, ut semper lateris veritate vocabuli: Nam cum omnis appellatio ad delineandas res videatur imposita, nimis absurdum est nomen alienum portare, & aliud dici quam possit in moribus inveniri.*

CAPUT XVI.

De Formâ & Pulchritudine
externâ D. Josephi.

I. **N**ON ineptè Tacitus in Julio Agricola. *Ut vultus hominum, ita simulachra vultus imbecilla ac mortalia sunt: formamentis aterna, quam tenere, & exprimere, non per alienam materiam & artem, sed tuis ipse moribus possis.* Hinc Seneca epist. 66. laudans Condiscipulum suum Claranum corpore quidem deformem, sed animo venustum & vigentem dixit in hoc viro, voluisse naturam ostendere posse ingenium fortissimum ac beatissimum sub qualibet cute latere. Nullo enim honestamento eget virtus, ipsa & magnum sibi decus est, & corpus suum consecrat. Ac deinde paucis interjectis subdit. *Potest ex casâ vir magnus exire, potest & ex deformi humiliq; corpusculo formosus animus ac magnus.* Quosdam itaque videtur mihi in hoc natura tales generare, ut approbet virtutem omni loco nasci. Si posset per se nudos edere animos fecisset, nunc quod amplius est facit: quosdam enim edit corporibus impeditos, sed nihilominus perumpentes obstantia: Claranus mihi videtur in

exemplar editus, ut scire possemus non deformitate corporis sedari animum sed pulchritudine animi ornari. Hæc ille.

Quæ quidem verissima existimo, & in eis optimè philosophatum censeo: ipsum tamen non approbo ibidem, ubi immeritò reprehendit Virgilium lib. 5. Æneid. dicentem:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Quid enim ibi reprehendendum? nam et si possit esse virtus in deformi corpore, possit esse in vili & humili corpusculo formosus & celsus animus: Cum tamen celsus animus est in cello & formoso corpore, an non meliùs habitat? Certè nemo inficias ibit virtutis ac formæ societatem esse amabilem, accedente nescio quâ alteri ex alterius contubernio gratiâ & venustate.

Immo corporis deformitas morum arguit deformitatem juxta Rhafen Medicum lib. 2. ad Almanf. ubi ait: *Cujus facies est deformis vix potest habere bonos mores.* Non dicit absolute non posse, sed vix, id est, hoc difficilius & rarius contingere: & verè, nam ut inquit Galenus lib. 11. de usu part. *Natura membra componit prout moribus animi convenit.*

Sed quid contra Senecam nostris dimicamus armis qui seipsum enecat suis, ibidem enim quasi sui immemor excusans sui Clarani deformitatem, accusat naturam dicens, *quod in illo iniquè se gesserit, & talem animum, qualis erat Clarani, malè collocaverit.* Ergo si animum Clarani in corpore collocasset formosiori, justitiâ virtuti ejus fecisset, quod nimirum meliùs collocata, exinde non nihil decoris & splendoris, quem non habebat, accessisset, ergò ex Senecâ contra Senecam:

Gratior est pulchro veniens è corpore virtus.

Neque dicas, frons, oculi, vultus, persæpè mentiuntur: non id pernego; sed aio sapius longè verum dicere, & de indole ut plurimum pronunciare: Hinc Galenus librum integrum scripsit de mutuâ animi morum & corporis constructionis consequatione. Hinc etiam Aristoteles, Plato, Polemon, Hypocrates, Plinius, Aphrodisæus, Adamantius, & alii tot & tanta observarunt